

MAREA SINCRONIZARE: O metaforă modernă despre curățirea sanctuarului ceresc

1 iulie 2006

Gili Cârstea

Noi frontiere ale adevărului adventist despre judecata de cercetare

Judecata de cercetare și curățirea sanctuarului au provocat în adventism sfâșieri majore. Daniel 8:14 a fost mărul discordiei aproape un secol, și este normal să fie așa, el fiind „temelia credinței noastre.” Chiar în aceste zile au loc dezbateri serioase în jurul judecății de cercetare. Mulți savanți adventiști declară că doctrina nu poate fi susținută cu Biblia. Ei spun că ea reprezintă mai mult un obstacol decât un ajutor pentru propovăduirea evangheliei veșnice, iar poporul nostru nu poate avea „bucuria mântuirii” atâta timp cât rămâne sub „teroarea” judecății de cercetare.

Contestatarii doctrinei sanctuarului trimit și la reacțiile pe care le provoacă ea în cercurile academice ale lumii creștine, unde solia a fost declarată demult ca fiind „searbădă, uscată și nefolositoare” [aici]. Dacă este așa – iar ei cred că așa este – ce rost are să ne expunem cu asemenea inovații expirate, când lumea are atâta nevoie de alte adevăruri aflate în proprietatea bisericii adventiste, dar care nu pot fi comunicate din pricina insistenței noastre asupra judecății de cercetare.

Un lucru trebuie clar stabilit de la început: Există un motiv serios pentru care lumea nu poate aprecia curățirea sanctuarului adventist, dar nu pentru că doctrina este falimentară teologic. Adevăratul motiv este că noi am adus-o în stare de faliment teologic, deși ea era soluția excepțională pentru degingolada teologică a lumii.

Din nefericire, curățirea sanctuarului a rezistat printre noi doar ca o schiță profetică a celor 2300 de seri și dimineți. Era o structură teoretică, bună doar pentru susținerea adevărului că în 1844 Dumnezeu a ridicat Biserica Adventistă și i-a încredințat o misiune profetică. Orice încercare de a vedea în ea vreo intenție a lui Dumnezeu de a curăți inima omenească de întinarea păcatului a fost descurajată, dacă nu chiar blamată. Singurul element al doctrinei apărat și susținut de responsabilii bisericii părea a fi judecata de cercetare, și aceasta doar în aspectul ei juridic. Referirile la viața credinciosului erau periferice, și urmăreau mai mult

provocarea unui răspuns bazat pe teamă. Accentul principal era pus pe verificarea cărților din cer, spre a se constata cine, prin mărturisire și părăsire, se califică pentru ștergerea păcatelor transferate acolo.

Sigur că o asemenea viziune producea reacții nefavorabile în rândul celor care supravegheau teologia adventistă, mai ales din cauza credinței lor în nemurirea sufletului. Ce rost are o verificare a cărților, dacă sufletul la moarte merge direct în cer? De asemenea, în rândul membrilor bisericii ea avea o slabă influență, căci oamenii constatau că frica de judecată nu i-a ajutat să termine cu păcatul și nici “să biruiască așa cum a biruit Hristos.” Se consolau că poate Dumnezeu se va îndura de ei, de dragul sângelui lui Hristos, și așteptau cu resemnare să vină ziua când numele lor va ajunge în fața instanței divine. Oamenii erau făcuți să creadă că problema lor este una juridică, de domeniul instanței cerești și fără nicio legătură cu viața lor.

Din păcate pentru ei, nu aceasta era marea descoperire despre curățirea sanctuarului încredințată acestui popor.

Pavel a așezat o temelie sigură pentru înțelegerea acestui subiect, dar puțini au fost dispuși să o recunoască și să o plaseze în ecuația curățirii sanctuarului. El demonstrează în Romani 7 că problema noastră este extrem de profundă, că avem de-a face cu o alienare a inimii care nu poate fi vindecată cu intenții bune sau declarații neprihănite. Există “în mădulele noastre” o lege care se luptă împotriva frumoaselor idealuri primite cu mintea, iar tragedia este că acea lege ne ține robi păcatului. Aceasta este problema omenerii, iar soluția este doctrina adventistă a curățirii sanctuarului. Există o boală reală, care nu se vindecă automat dacă rupem radiografia sau aruncăm în foc dosarul cu analize.

Imaginați-vă că fiul dumneavoastră are cancer în metastază, iar medicii recunosc că nu se mai poate face nimic și îl externează. Dar ați auzit că există un medic într-o localitate îndepărtată care tratează asemenea cazuri disperate, și chiar cu rezultate bune. Vă pregătiți de călătorie, adunând cu grijă în dosar toate analizele de laborator – biopsii, tomografii, ecografii – astfel ca medicul să poată vedea repede gravitatea bolii. Ajungeți acolo plin de speranță și urmăriți cu atenție cum medicul cercetează dosarul. Apoi face un gest ciudat, care vă uluiește. El scoate din dosar toate analizele, le aruncă la coșul de gunoi, așează în dosar câteva pagini albe, apoi vă spune: “Am rezolvat cazul dumneavoastră, aveți un raport impecabil, prin urmare copilul este sănătos tun. Puteți pleca acasă.” Sunteți mulțumit cu o astfel de abordare a cazului? S-a rezolvat ceva cu boala copilului dumneavoastră? Este suficient ca raportul să declare o stare de normalitate, deși boala este la locul ei?

Waggoner a văzut bine pericolele care pândesc doctrina curățirii sanctuarului:

„Chiar dacă păcatele noastre din cărțile cerești, scrise chiar cu degetul lui Dumnezeu, ar fi șterse, păcatul ar rămâne totuși, deoarece păcatul este în noi. Chiar

dacă păcatele noastre ar fi scrise pe o stâncă, iar stâncă ar fi transformată în pulbere, nici acest lucru nu ar șterge păcatul nostru.

„Ștergerea păcatului înseamnă îndepărtarea lui din natura noastră, spre a nu-l mai cunoaște. ‚Închinătorii odată curățiți’ (Evrei 10, 2), realmente curățiți de sângele lui Hristos, nu mai au cunoștință de păcat, deoarece calea păcatului a fost îndepărtată. Nelegiuirea lor ar putea fi căutată, dar nu va mai fi găsită. Ea este pentru totdeauna îndepărtată de la ei, este străină noilor lor naturi; și chiar dacă mai pot să-și amintească faptul că au comis anumite păcate, ei au uitat păcatul în sine. Ei nu se mai gândesc să-l facă. Aceasta este lucrarea lui Hristos în adevăratul Sanctuar” (Review and Herald, 30 septembrie 1902).

Acum aș dori să folosesc un limbaj modern pentru lucrarea pe care o anunța Daniel 8:14. Cărțile din cer nu sunt altceva decât un server, marele Server, unde sunt stocate perfect toate detaliile ființei umane – caracter, personalitate, defecte moștenite sau cultivate, structura ADN și toată suita de nenorociri produse de „legea păcatului și a morții” în creierul uman. Am putea spune că există pe server o copie fidelă a ființei noastre, iar ea se actualizează instantaneu. Orice schimbare în original este automat actualizată pe server. Ioan spune că noi, într-un fel special, ne aflăm acum în sanctuarul ceresc (Apoc 11:1). Copia noastră acolo „întinează” sanctuarul, îl ține „în ruine” și împiedică marea festivitate a nunții și a încoronării lui Hristos ca Domn al Domnilor.

În 1844 a avut loc un eveniment vital. A început „curățirea” sanctuarului, dar ea era infinit mai mult decât o verificare a rapoartelor celor prezenți acolo în copie. Începuse prima fază a curățirii, pe care noi o numim „judecata de cercetare pentru cei morți în Hristos.” Astfel, începând cu Adam și sfârșind cu ultimul păcătos mort în speranța sângelui ispășitor al lui Hristos, Marele Server a declanșat o operațiune de curățire, reparare și înlocuire a tuturor fișierelor corupte aflate în caracterele lor. O asemenea operațiune nu avea sens să fie realizată pe când erau în viață, căci ei continuau să trimită mereu fișiere defecte, care anulau toată operațiunea.

Dar ei, cât au fost în viață, au trimis în sanctuar nu numai păcatele lor, ci și cereri serioase și permanente ca viața lor să fie scanată, iar corupția din fișiere să fie îndepărtată. Ei au oferit Marelui Administrator parola de acces în „contul” lor, având încredere deplină că schimbările vor fi conforme cu neprihănirea, acea neprihănire pe care au observat-o la Fratele lor mai mare, pe când trăia aici la noi. Ei au avut grijă să specifice că nu doresc să interzică accesul în absolut nicio zonă de pe hard, acceptând o curățire totală.

Astfel, deși morții în Hristos se odihneau în mormintele lor, asupra copiei de pe Server s-au produs schimbări dramatice, iar noile fișiere curățate de orice defect sau nelegiuire vor fi instalate în noul hardware creat la înviere – trupuri noi nesupuse putrezirii.

„Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata urmează să treacă la cei vii,” spunea serva Domnului chiar înainte de 1888. Cum urma să se realizeze ștergerea păcatelor pentru generația care va fi în viață la revenirea lui Hristos?

Eu personal am crezut că în acest caz operația se va produce invers. Adică, Duhul Sfânt va opera o curățire în templul sufletului, va instala noul sistem de operare și va scana fișierele, detectând și reparând orice necurăție sau defecțiune. Odată vindecarea realizată în templul sufletului, ea se va reflecta automat în sanctuarul ceresc, iar „cărțile din cer” vor oferi un raport impecabil în dreptul numelui nostru. Dar lucrurile pot fi puțin „altfel.” Să explic:

Trupul colectiv al lui Hristos este o mare rețea, în care Serverul este Dumnezeu, iar copiii Săi sunt terminalele locale, PC-urile individuale. Terminalele au viața lor individuală, au dreptul la alegere liberă, pot acționa independent de Server și pot altera fișiere, programe sau chiar sistemul de operare. Dar atâta timp cât ele sunt active (în viață), absolut totul se upload-ează pe server. Am putea spune că în sanctuarul ceresc există un mic sit personal, pagina noastră de web, în care se află toate informațiile despre noi – dar absolut toate. Și știți vorba care circulă acum în domeniu: „Nu ești pe web, nu exiști.” În realitatea spirituală, toți cei care există - buni sau răi - „sunt pe web,” adică au o copie pe Marele Server.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge familia Sa omenească – zona infectată a netului – că este nevoie de o lucrare de restaurare a rețelei. Dar ea nu se poate realiza decât dacă Administratorul are acces deplin asupra fiecărei unități centrale locale. Iar accesul deplin poate fi dat doar dacă fiecare are încredere în dragostea, seriozitatea, delicatetea și bunele intenții ale Administratorului. Acesta este rolul soliei îngerului al treilea.

Cei mai mulți vor refuza să ofere parola și userul, amăgiți de imaginea eronată despre caracterul lui Dumnezeu propovăduită de biserici. Lor li se va respecta decizia, luată în cunoștință de cauză.

Unii însă vor descoperi în neprihănirea lui Hristos argumente suficiente spre a accepta lucrarea aceasta de curățire a sanctuarului. Ei au așteptat demult lucrarea descrisă în Daniel 8:14, pe care au identificat-o cu ziua ispășirii pentru cei vii. Duhul Sfânt le-a semnalat problemele personale, iar ei au fost de acord cu repararea lor. Cum se va face această lucrare?

Cei care lucrați cu situri web știți ce înseamnă expresia „sincronizare.” Pentru ceilalți, voi explica acum. Un sit web este construit, de obicei, pe sistemul personal, apoi când este gata îl încărcăm pe server prin upload. Acum pagina noastră există în două locuri: pe calculatorul personal, și pe internet, la dispoziția tuturor. Putem modifica anumite pagini, sau putem adăuga altele noi, fără să le încărcăm pe server, dar ele rămân secrete pe PC-ul personal și nu pot fi văzute de ceilalți.

Acum se întâmplă un lucru interesant. Modificarea, adăugarea sau ștergerea unui fișier se poate face și direct pe server, iar apoi, printr-o operație numită „sincronizare,” fișierele modificate direct pe server apar pe PC-ul local în aceeași formă. Tot ce este pe server este și în unitatea locală.

Pentru cei care oferă acces deplin la mintea și inima lor, Marele Admin va opera curând o sincronizare generală, pe care noi o numim ziua ispășirii pentru cei vii. Așa cum poate produce schimbări în unitatea locală, tot astfel El poate modifica sau repara fișierele de pe server, iar prin sincronizare, ele se reflectă pe hardul local în toată splendoarea lor.

Acest mic exemplu ne ajută să înțelegem dese insistențe ale Spiritului Profetic despre lucrarea care are loc în sanctuarul ceresc, dar care are o legătură importantă cu viața noastră:

„Cei care trăiesc pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos ia sfârșit în sanctuarul de sus, vor trebui să trăiască fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor zeloase, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de cercetare are loc în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare de curățire, de îndepărtare a păcatului în poporul lui Dumnezeu de pe pământ” (GC 425).

Acest pasaj și altele asemănătoare ne ajută să înțelegem că este posibilă o intervenție asupra caracterelor noastre, dacă suntem în rețea, dacă oferim acces nelimitat asupra inimii noastre și dacă avem încredere în Dumnezeu pentru a sincroniza modificările în ambele sensuri.

În volumul 5 din Mărturii acest lucru este exprimat și mai frumos:

„Marele plan al răscumpărării, așa acum este el descoperit în lucrarea finală pentru aceste zile, trebuie studiat cu mare atenție. Scenele legate de sanctuarul de sus trebuie să facă o astfel de impresie asupra inimilor și minților noastre, încât să putem impresiona și pe alții. Toți trebuie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl vor accepta vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununete de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi ridicat deasupra lucrurilor obișnuite, deasupra gândurilor și emoțiilor pământești, fiind aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului ceresc de păcatele poporului. Credința lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihănirii” (5 T 575).

Acum se desfășoară în sanctuarul ceresc o lucrare ce afectează total pe membrii poporului nostru. Este o aducere „în armonie” cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului. Sistemul de operare pirat, programele virusate, fișierele defecte, mulțimea de troieni, devastările hackerilor, toate acestea sunt verificate cu grijă și reparate pe Server.

Curând, nimeni nu știe cât de curând, va avea loc marea sincronizare.

Ai oferit acces deplin marelui Administrator ceresc? Ești dispus să suporti instalarea unui alt sistem de operare, fondat pe principiile neprihănirii? Noul legământ va instala în templul inimii „un duh nou și statornic” doar acolo unde legătura în rețeaua divină a fost refăcută.

Este timpul ca, în sfârșit, să comparăm caracterul nostru cu „marele standard al neprihănirii,” legea lui Dumnezeu.

Este timpul să devenim „mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc.”

Este timpul pentru marea sincronizare.
